

Telegraful Român

Abonamentul:

Pe un an 32 coroane.
Pe șase luni 16 cor. — Pe trei luni 8 cor.

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», Strada Măcelarilor Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor, după învoială

Abonamentele și inserțiile

să se adreseze Administrației ziarului «Telegraful Român», Sibiu, Strada Măcelarilor Nr. 45.

Bine ați sosit!

Bine-ați sosit viteji cu flamura izbândeii sfinte! In fața ei ne închinăm! De mult v'am așteptat. Și amară ne-a fost răbdarea! Cu atât mai dulci sânt clipele de-acum. Clipe sfinte și înălțătoare. Vitejii strămoși, risipiți în hotarul Șelimbărului, Vă binecuvântă pasul. Căci veniți să desăvârșiți **faptura idealului** pentru care s'au jertfit.

Biruința de veșnică glorie dela **Mărăsești** aduce și răspândește asupra tuturor olaturilor românești lumină de vrajă negrăită. Vă înseamnă drumul, până departe în apele blonde ale **Tisei**.

Dumnezeu, Domnul dreptății, Vă întărească credința și oțelească voința!

Infiorați de sentimente necunoscute până acum, și stăpâniți de adâncă emoțiune, Vă grăim din inimă:

Fraților, bine-ați venit!

Trăiască România Mare!

Trăiască M. Sa Regele Ferdinand!

Trăiască M. S. Regina Maria!

Trăiască Augusta Familie Domnitoare!

Trăiască Armata Română!

Proclamația generalului Moșoiu

Armata română, de sub comanda generalului *Moșoiu*, a împărțit pe teritoriul ocupat următoarea proclamație:

Români! De când Gelu a murit moarte de erou pe țarmul Capușului, în lupta cu barbarii cuceritori, mândrul *Ardeal* a ajuns în grea robie. De atunci au trecut o mie de ani și *Ardealul* numai odată și-a putut rupe lanțurile. Cel mai scump vis al vise-lor noastre de mărire, *Mihai Vodă Viteazul*, — s'a stins ucis de mâni mișelești și cu el s'a risipit și mărirea noastră. Veacurile de amară robie ce au urmat v'au frânt trupurile, dar neînvinse rămas-au sufletele voastre!

Și clipa oftată de noi toți — pe care o profețiră vizionarii neamului și o sfințiră cu sânge mucenicii sute și mii — iată că este sosită! Lanțurile s'au rupt pentru totdeauna. Armata română pășește cu dragoste și încredere pe pământul *Ardealului*.

Dorobanții vin pe pământul robii, — a cărui mărire a fost stânsă de nemernica stăpânire străină — având în jurul frunții aureola Marelui *Voivod*. La praznicul dat nouă de Dumnezeu iată, că se grăbesc toți ceice au binevestit și sfințit cu viața acest vis, umbrele legendare ale lui *Horia*, *Cloșca* și *Crișan* și *craii munților Iancu* — ca împreună cu voi cei uniți pentru

totdeauna cu Țara mamă, să se bucure în ziua mării sărbători.

Români! Cuvântul mândru al libertății l-am scris pe flamurile noastre. Maiestatea Sa Regele *Ferdinand*, cel mai mare între regi, — a ordonat să trecem granițele nedrepte, care ne-au despărțit o mie de ani și uitând trecutul de umilințe vă întindem frățiasca dreaptă, ca să întărim legătura pe care nimenea nu o va mai putea rupe vreodată.

Comandantul armatei a patra:
gen. Moșoiu.

vice-col. Stănescu,
șeful statului major.

După 25 ani

— Amintiri —

În aceste momente, când consiliul dirigent român pentru *Ardeal* și pentru teritoriile locuite de români din *Ungaria* își ocupă sediul în *Sibiu*, fiecare suflare românească îl întovărășește în drumul sau cu cele mai bune urări dorindu-i spor la muncă și succese depline. Și astfel gândul meu însoțește consiliul român mai ales pe doi din membrii dirigenți, pe cari am avut fericirea de a-i cunoaște încă din tinerețe, din timpul studiilor mele din *Viena*.

Eră în toamna anului 1892, când am sosit ca tînăr student la *Viena*

și aici am aflat între mulți alți tineri și pe actualul prezident al consiliului dirigent, pe juristul *Juliu Maniu* și pe actualul dirigent al afacerilor externe, pe medicinistul *Alexandru Vaida-Voevod*.

Pentru noi nu existau nici atunci cea hotare politice. Tinerimea română din toate țările românești era întrunită în cunoscuta societate studentască «*România jună*», care reprezenta *România-mare* în miniatură. Erau ardeleni, bănățeni, ungureni, bucovineni, cum și tineri «țară», ba chiar și din *Basarabia* și *Macedonia*. Pe vremile acelea încă trăiam clipele de fericire, pe cari le-am ajuns a le vedea astăzi realizate, căci fantazia noastră tînără trecea cu vederea peste realitatea crudă de atunci.

Adunările plene ale «*României jună*» erau pentru noi parlamentul *României noastre mari*. Se discutau chestiuni bucovinene cu aceeași dragoste, acurateță și obiectivitate, ca și chestiunile ardeleni și din regat. Se luau concluze, cari priviau toate țările noastre și cari erau obligatoare pentru noi toți tinerii.

Imi aduc aminte de votul de încredere trimis politicianilor români bucovineni, *Alexandru Vasilco* și *Nicolae Mustața*, pentru ținuta lor bărbătească față de guvernorul de pe atunci al *Bucovinei*, contele *Pace*. Dar nu lipseau nici voturi de neîncredere trimise persoanelor, a căror politică nu corespundea vederilor noastre. La înmormântarea marelui nostru *George Barițiu* am ținut să fie reprezentată «*România jună*» prin tineri din toate țările românești și așa au plecat la *Sibiu* tinerii *Alexandru Vajda* și *Nicolae Comșa*, de prezent medic în *Săliște*, reprezentând *Ardealul*, *Jonel Capșa* *România*, și subscrisul *Bucovina*.

Atuncea am văzut pentru prima oară *Ardealul*.

În micul nostru parlament tinerii *Maniu* și *Vajda* erau între cei dintâi. *Maniu*, și pe atunci subtilul diplomat cu verva oratorică. *Vajda* intransigent în vederile sale, era de aceeași elocvență ca astăzi. Vederile și opiniile lor erau ale întregii tinerimi.

Pentru noi, tinerii bucovineni, crescuți în mediul gimnaziilor nemțești, «*România jună*» a fost școala în care am învățat a gândi și simți românește. Tinerii bucovineni, cari plecau la *Viena* desorientați abia rupând românește, se întorceau acasă ca români înflăcărați, cu vederi largi, vorbind o limbă corectă și frumoasă.

De sigur, că unul din multele titluri de glorie ale lui *Juliu Maniu* și *Alexandru Vaida-Voevod* e și acela de a fi pregătit tinerimea română din *Viena* pentru ziua cea mare de astăzi. În special *Bucovina* se simte datoră a le mulțumi pentru influința binefăcătoare, care au avut-o ei asupra tinerilor acestei țărișoare aflători în *Viena*, influință care s'a manifestat

întotdeauna și în sinul «*Junimii*» din *Cernăuți*.

Tinerii de odinioară, ești din școala «*României june*» și a «*Junimii*», au stat în fruntea acelor, cari în ziua sfinteii *Paraschive* a anului acestuia s'au declarat în fața guvernorului și a forțelor sale brachiale ca constituantă a *Bucovinei* și au hotărât unirea *Bucovinei* integrale cu celelalte țări românești.

Acum, când visul tineretelor noastre, când visul părinților și străbunilor noștri se împlinește, aceiași tineri de odinioară dela «*România jună*», *Juliu Maniu* și *Alexandru Vaida-Voevod*, stau neobosiți în fruntea mișcării naționale, îndrumând cursul politiceii românești în cadrul *României mari*.

Atotputernicul binecuvinte activitatea lor rodnică de acum și să ni fie întru mulți ani!

Sibiu, la 9 Decemvrie 1918.

Dr. Cornel Georgian.

Wilson despre Germania

De pe vaporul *Georg Washington*, cu care prezidentul *Wilson* își face călătoria spre Europa, se trimite următoarea radio telegramă:

Prezidentul *Wilson*, aflând despre invitarea ce i-o face guvernul german de a vizita și Germania, a declarat următoarele:

Poporul german trebuie să sufere un lung șir de ani pentru păcatele ce a săvârșit și să se pocăiască în sinceritate; nici unui american nu-i este iertat să pășească pe pământul Germaniei, decât numai în calitate oficială. Resping chiar și gândul de a vizita țara nemțească. — *Wilson* a desaprobat cu asprime călătoria ziaristilor americani, cari au plecat din *Elveția* în Germania.

Un document din vremile de jale

Când generalul francez *Berthelot* a fost silit, împreună cu misiunea militară franceză, să părăsească România, impresurată de dușman, a rostit următoarea cuvântare:

În nenorocirea României sânt obligat să-vă părăsesc.

Plec cu moartea în suflet.

Văd în ce condițiuni înspăimântătoare vi se cere să capitulați.

Văd bine drumul spinos al calvarului României; el este însă aproape de sfârșit.

Văd pumnalul, pe care dușmanul îl face să lucească pe când el zimbește (generalul *Berthelot* avea privirea ațintită în pământ. Urmează clipe de înspăimântătoare tăcere, apoi se înseninează): România să nu și piardă speranța! Trebuie să vedem cu toții un cer mult mai senin. Fiți siguri, că nu s'a spus ultimul cuvânt.

Franța și aliații săi nu recunosc și nu vor recunoaște niciodată această pace rușinoasă. Fruntașii țării mele și-au făcut toate rezervele asupra gravelor condițiuni

